

téma čísla

prázdninový deník

VINICE PÁNĚ

ročník XXIII.

2008

číslo 3

občasník nivnické farnosti

Pulčinské skály 2008, ministrantský výlet.
foto: Petr MARTÍŇKA

PRÁZDNINOVÝ DENÍK

ÚVODNÍK

P. PETR MARTÍŇKA

Kde jsi byl v létě? Jak se ti tam líbilo? Co zajímavého jsi viděl? Jaký máš nejkrásnější zážitek?

Takové a podobné otázky jsme mohli slyšet po návratu z prázdninových cest. Protože řada z nás prožila zajímavé chvíle, rozhodli jsme se, že tentokrát se Vinice Páně stane takovým „deníkem“ plným vašich prožitků. ■

Foto na titulní straně Eva Mořická.
Prázdninová pokladovka 2008.

KRÁSA VŠEDNÍCH VĚCÍ

Také já jsem o letošních prázdninách prožil mnoho inspirativních chvil a setkání. O některá bych se s vámi nyní rád podělil.

P. PETR
MARTÍŇKA

Rád poslouchávám v Radiožurnálu Zapisník domácích nebo zahraničních zpravodajů. Velice poutavé reportáže z míst blízkých i vzdálených jakoby člověka vytrhávají z každodenní reality života, pohladí na duši, vedou k zamyšlení. Je to umění objevit často v naprosto obyčejných a všedních skutečnostech nevšední krásu a hloubku.

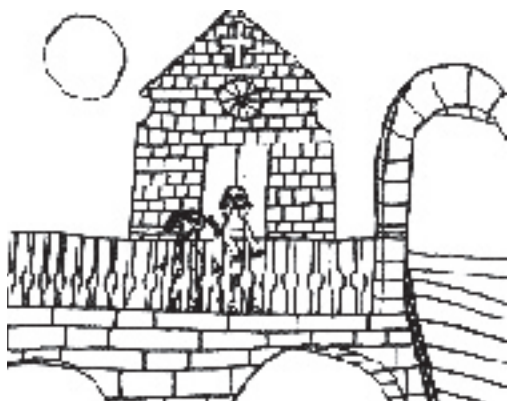
Na přelomu července a srpna jsem se vypravil s korytňanskou Schoulinpartou na týdenní výšlap na kolech. Chlapi nechali doma své manželky a děti a vyjeli tak jako každý rok na pánskou jízdu. Cílem letošní cesty byl Máchův kraj. Navštívili jsme hrad Bezděz a Kočovní, vyšlapali na Ještěd, toulali se bývalým vojenským prostorem Ralsko a jako praotec

nakreslil: Miloslav ŠOBÁN, 5.a

Čech obdivovali z Řípu tu naši krásnou českou zemi. Zážitků bylo opravdu hodně, na některé Stovcovy a Kuliho vtípky vzpomínám ještě teď.

nakreslila: Simona NEVÁŘILOVÁ, 5.b

Když píšu tyto řádky přetrvává ve mně vděčnost, že mě – faráře, chlapi přijali mezi sebe. Na nic si přede mnou nehráli a byli takoví, jací jsou. Pod hrubší slupkou jsem objevoval jejich dobré srdce. Navzájem drželi pohromadě a pomáhali si v každé situaci. Co mě ale nejvíce zaujalo bylo, že se dokázali se vším rozdělit. Cítil jsem se zahanbený, že něco podobného jsem u praktikujících křesťanů ještě neviděl.

Uběhlo několik týdnů od návratu z cyklistické výpravy a mé další kroky směřovaly na pár dní do malé vesničky Lačnov, vzdálené 5 km od Valašských Klobouk, odkud pochází celá naše rodina. Já i můj tatínek jsme se sice narodili ve Šternberku, ale přesto jsme čistokrevní Valaši. Protože v Lačnově nebylo po válce moc práce, odešla babička s dědečkem na

Hanou, kde už zůstali natrvalo. Tatínek se potom do kraje svých rodičů často vracel a maminku si našel právě tam. Kruh se uzavřel a když slyším zpívat „my jsme Valaši jedna rodina“, rád se přidám, protože vím, že na tom něco je.

Někdy na jaře mě napadlo, že by nebylo špatné uspořádat takovou cestu zpět do minulosti a navštívit v Lačnově a okolí místa spjatá s životem naší rodiny. Společně s rodiči a mamčinými sourozenci jsme se byli podívat na Lopaty, kde jako děti pásávali krávy, navštívili jsme dědečkův rodný dům v Paléskách na pasekách, vylezli jsme na Trčkovy skály, kde někteří byli naposledy tak před čtyřiceti lety.

Putovali jsme sem a tam. Přitom jsem pozorně poslouchal jejich vzpomínky a poutavé vyprávění o době, kdy jsem ještě nebyl na světě, a měl jsem radost, že k sobě patříme a jsme opravdu jedna rodi-

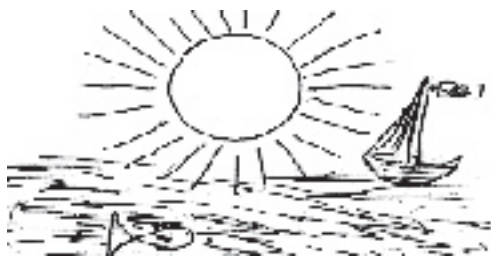
nakreslila: Hana TRTKOVÁ, 5.a

na se společnou minulostí a věřím, že i budoucností.

Posledním zápiskem v mém prázdninovém deníčku je cesta do Řecka na ostrov Lefkáda. Vždy, když jsem byl v létě v

cizině, směřovaly mé kroky do hor. Slovenské Tatry, rakouské Alpy nebo Dolomity v Itálii mě lákaly zas a zase. Když jsem ale koncem prázdnin dostal od spolužáka z ročníku nabídku, jestli nechci jet do Řecka k moři, neváhal jsem. U moře jsem déle než pár hodin nikdy nebyl, letadlem jsem taky nikdy neletěl, tak proč to nezkusit. Ostrov Lefkáda není veliký, má rozlohu asi 300 km². Ubytování jsme byli v přístavním městečku Vassiliki s krásným výhledem na moře. Abychom

nakreslila: Kateřina NAVLÁČILOVÁ, 5.a

toho co nejvíce viděli, půjčili jsme si na celý pobyt za 65 euro motorku, která se tak stala naším věrným společníkem. Za deset dní jsme navštívili mnoho krásných míst a poznali spoustu zajímavých domorodců.

A co mi nejvíce zůstalo v paměti? Nádherné bylo koupání v moři při západu slunce a bouřlivých vlnách, kdy jsme na pláži byli úplně sami. Také na výborný řecký gyros se mi občas seběhnou sliny. Ale nejvíce se mi líbilo, že se nikdo nemusel bát nechat své věci jen tak bez dozoru nebo zamykání. Prostě se tu nekrade a to byla velká svoboda a bezstarostnost.

To je vše, přátelé... ■

POUTNÍCI PO STOPÁCH SV. ZDISLAVY

Vposlední prázdninové dny se autobus farníků vydal na pouť po stopách svaté Zdislavy do severních Čech.

ANNA
MAHDALOVÁ

Ve čtvrtek brzy ráno jsme vyjeli na cestu. Po pár kilometrech se nám porouchal autobus, a tak jsme raději zůstali stát v Podolí, ať se na to pan řidič podívá. Vybalili jsme první svačiny a čekali, jak to dopadne. Poslali nám nový autobus a s několikahodinovým zpožděním jsme vyrazili na první plánovanou zastávku.

V Křižanově, rodišti svaté Zdislavy, jsme zahájili začátek farní poutě. Poprosili o Boží ochranu a také jsme vzpomněli na všechny farníky doma.

Po mši svaté už následovala cesta do nádherného města Kutná Hora, které je městem Unesca. Dominantou je chrám svaté Barbory, který nás okouznil. Prohlídka s výkladem byla opravdu zajímavá. Poté jsme měli rozchod a mohli si město prohlédnout. Odpoledne jsme nasedli do autobusu a čekala nás dlouhá cesta do secerních Čech.

V podvečer jsme docestovali do Jířetína nad Jedlovou, kde jsme měli

ubytování. V krásné přírodě, kolem samá zeleň, se nacházel náš horský penzion. Rozdělili jsme se do pokojů a

Chrám sv. Barbory v Kutné Hoře.

foto: Stanislav HALUZA

společně jsme v jídelně povečeřeli. Pak byl volný večer, někdo šel odpočívat, někdo stihl malou procházku do okolí.

Ráno po snídani jsme vyrazili na další plánovaná místa. První místo bylo Filipov, nejsevernější poutní místo u nás. Na tomto místě se zjevila Panna Maria nemocné Magdaleně, která se zázrakem uzdravila. Pan kostelník nám povyprávěl historii a zajímavosti poutního místa. Slavili jsme zde mši svatou, při které jsme zvláště mysleli na naše nemocné. Poté jsme odjeli do nedalekého Rumburku, kde jsme si spolu s průvodkyní prohlédli Loretu a pak jsme zde měli rozchod na oběd.

ČTENÍ K POHLAZENÍ

OHLASY NA POUŤ DO SEVERNÍCH ČECH

anketu připravila
BLANKA SMETANOVÁ

Druhý den pouti jsme přijeli do poutního místa Filipov, kde jsme navštívili baziliku, ve které je boční kaple Matky Boží. Tato kaple je postavená na místě, kde se za svoje uzdravení modlila mladá Magdalena Kadetová. Místní kostelník nám podal výklad o zázračném uzdravení. Dívka Magdalena byla z chudobné rodiny, která se živila tkalcovstvím. V devatenácti letech onemocněla zápallem plic, poté se jí na těle udělaly bolestivé hnisající boláky, které se nedařilo vyléčit. Lékař rodině sdělil, že není léku. Dívka byla zaopatřena svátostmi, rodiče se obávali nejhoršího. Ve velkých bolestech se nemocná modlila „Má duše velebí Hospodina“ a tu se osvětlilo okno a k ní přistoupila sama Matka Boží, která ji uzdravila. Děvče bylo ráno zcela v pořádku a šlo na nákup.

Slavili jsme zde mši svatou s myšlenkou zvláště na naše nemocné. Toto místo mě osobně úžasně naplnilo a zklidnilo, pocítila jsem zvláštní úlevu, posilu, klid. (autor nechtěl být jmenován)

ČTENÍ K POHLAZENÍ

V pátek po dlouhém a náročném dni vyplněném nádherným programem, jsme přijeli do místa našeho ubytování. Po chvilce odpočinku jsme se vydali na nedalekou křížovou cestu. Křížová cesta byla krásná, okolí dokreslovala podzimní příroda, avšak vedla po strmé cestě, a tak do nohou vstupovala únava celého dne a samozřejmě i věk hrál svoji roli. Bylo to dost náročné, opravdu jsem myslela, že nedojdu. Tu mně bleskla hlavou myšlenka, že Pán Ježíš, zbičovaný, s trnovou korunou na hlavě ještě nesl těžký dřevěný kříž. Tato myšlenka mě tak posílila, že jsem na únavu rázem zapomněla. (autor nechtěl být jmenován)

Křížová cesta v Jiřetíně nad Jedlovou. foto: P. Petr MARTINKA

Poslední cíl pátečního dne byl výlet do německého města Bautzen. Paní Kaislerová nám v autobuse pěkně

Na Ještědu.

foto: Pavel GOROŠ

povyprávěla o historii a památkách města. V Bautzenu jsme chodili většinou pohromadě celá výprava. Moc se nám všem historické město líbilo. Navštívili jsme také katedrálu sv. Petra. Je zajímavá v tom, že je polovina pro katolíky a druhá pro evangelíky.

Po dlouhém dni plném zážitků jsme se vydali zpátky do našeho „třidenního domova“. Chvilku si odpočinuli a vydali jsme se na nedalekou křížovou cestu. Pro starší lidi byl výstup na horu takovým vlastním

křížem. Pomalu se stmívalo, krásná příroda, kopce kolem nás,...mělo to své kouzlo. Večer jsme poseděli a „pobesedovali“ v hospůdce.

Poslední den nás čekalo Jablonné v Podještědí, kde jsme slavili mši svatou v bazilice a poklekli u hrobu svaté Zdislavy. Po mši svaté si mohl každý zvolit svůj program. Většina z nás navštívila zámek Lemberk a příjemnou procházkou se zastavil u studánky svaté Zdislavy, kde bylo ideální místo pro odpočinek a relaxaci. Jablonné nás opravdu okouzlo. Čekal nás poslední cíl našeho třídenního putování. Velkým zážitkem pro nás všechny byl výjezd lanovkou na Ještěd (1112 m.n.m)

Na Ještědu.

foto: P. Petr MARTINKA

ČTENÍ K POHLAZENÍ

Za tuto pouť bych chtěla moc poděkovat o. Petrovi, Staňovi Haluzovi a všem, kdo pomáhali s organizací. Vrátila jsem se na některá místa po více než dvaceti letech a bylo co srovnávat. Líbilo se mi, že jsme se všude mohli v klidu pomodlit a veřejně se hlásit k Pánu.

(autor nechtěl být jmenován)

Rodina na pouti. foto: rodinný archiv

Celá pouť byla nádherná, plná zážitků, budu dlouho vzpomínat. Co mě však nejvíc zaujalo, bylo skloubení programu duchovní tematiky s turistickým pojetím cesty. Byla to krásná místa naší vlasti, památky, které stojí za to vidět. Celou dobu nás provázel duch sv. Zdislavy, a tak místa modlitby byla krásně naplněná. Prostě jsme se modlili, účastnili se mší svatých, ale zpívali i lidové písně, povídali o svých rodinách, probírali zážitky.

(autor nechtěl být jmenován)

ČTENÍ K POHLAZENÍ

Co mě na pouti mile překvapilo, byla trpělivost a vzájemná tolerance, která se projevila hned při poruše autobusu. Nikdo nereptal, všichni jsme si přáli, aby všechno dobře dopadlo a my se vydali na cestu, na kterou jsme se tak velice těšili. Taký během putování jsme si byli všichni oporou při zdolávání orientačních překážek nebo pomocí při fyzické únavě. Mladí nám pomáhali při zdolávání technických nástrah našich mobilů, tak měli i naši milí doma zprávy o průběhu putování.

(autor nechtěl být jmenován)

Jsem nadšená, že nám farnost v Nivnici umožnila navštívit poutní místa pro nás dost vzdálená. Není to organizačně jednoduché. Byla jsem spokojená s výběrem míst, protože každé místo bylo výjimečné a mělo svou zajímavou historii, kde se člověk musí i zamyslet, např. chování paní Zdislavy vůči chudým lidem té doby. Bylo dobré, že to bylo spojeno s prohlídkou nejen poutních míst, ale i Ještědu apod.

Děkuji za krásné chvíle, které jsem mohla strávit jak s farníky, tak i s otcem Petrem, protože chvíle s ním byly neopakovatelné. Těším se na další společné putování.

Zdena Gorošová z Horního Němčí

a nádherný výhled na Liberec, celé okolí a v dálce i na Sněžku. Pak už hurá do autobusu a domů.

Po cestě se zpívalo, vykládalo a z chuti jsme se zasmáli historkám od babiček.

I přes počáteční zpoždění vše vyšlo na jedničku, stihl se celý naplánovaný program. Největší poděkování patří Pánu Bohu, také otci Petrovi a Staníkovi Haluzovi za organizaci.

Svatá Zdislava je patronkou rodin. Dokázala v harmonii skloubit péči o rodinu, své děti a přitom pomáhat nemocným a druhým lidem. Každý z nás se k ní může modlit, vzývat ji o pomoc. Mohu říct, že mě tato pout' velmi vnitřně naplnila a udělala tu nejkrásnější tečku za prázdninami. ■

Nasloucháme odbornému výkladu. foto: P. Petr MARTINKA

ČTENÍ K POUČENÍ

ANTONÍČEK 2007 a 2008

Kázání světitího biskupa olomouckého Josefa Hrdličky na Děkovné pouti na sv. Antonínku v srpnu 2007 zaznamenal Radek Bartoníček. Fotografie z naší poutě na sv. Antonínek v červnu 2008 pořídil Stanislav Haluza.

RADEK BARTONÍČEK
STANISLAV HALUZA

Naši rodiče vědí, že když se narodí dítě, dlouho jenom přijímá a dostává vše od rodičů. A trvá dost dlouho, než dítě vyroste a je schopno říci poprvé děkuji, které je naučí maminka s tatínkem. A stále přitom dětem připomínají, aby poděkovaly, protože to je jedna dimenze

života, že dostáváme, dáváme, děkujeme, prosíme.

Rodiče také dobře vědí, že například dětem v pubertě je těžké vysvětlit, že to není samozřejmost, ty oběti, ze kterých ony žijí. A někdy i rodiče zabolí, když se k nim děti nechovají pěkně. Teprve až tyto děti dorostou a mají vlastní děti, postupně stále více chápou, za co vše oni vděčí rodičům. Ale to už někdy rodiče bývají i na hrbitově.

Ano, my se musíme učit vděčnosti. Páter Šuránek říkal, že křesťanství je vysokou školou, univerzitou vděčnosti a také solidarity. Protože miliony lidí na této zemi žijí hluboko pod hranicí chudoby, často v nedůstojné bídě, hladomoru a nemocech. Bohu na nich záleží stejně jako na nás, i na ně chceme myslet při této pouti.

A ještě bych vám chtěl říci moji drazí, že mě často napadá, a je mi přitom velmi smutno, že to slůvko děkuji se velmi často vyskytuje v běžném konvenčním styku.

*V obchodě, na úřadech, za každou sebe-
menší úsluhu neváháme říci děkuji. Ale
představte si, kolik milionů lidí jenom v
našem národě možná neřeklo ani jednou
za život Dárci všeho to své děkuji.*

*Jen si vzpoměňte, jak vysoké procento
lidí v našem národě říká nevěřím, nebo
spíše nevěřím. Co myslíte, bylo by možno
i takovou velkou pouť na hoře Sv. Anto-
nína brát jako pouť zástupů? My nechce-
me děkovat jenom každý sám za sebe,
ale my chceme děkovat i za ty, co sami
nejdou schopni říci Bohu jediné děkuji.
Ano, je to možné. Proto také tato pouť je
takovou zástupní poutí za celý národ.*

*Současný hudební skladatel Petr Eben
složil podivuhodnou, velmi nádhernou
varhanní skladbu, kterou nazval Lau-
dé, nebo-li Chválím. V úvodu té skladby
sdělil, že základní myšlenka, která ho in-
spirovala, byla v poznání, že naše doba
je dobou hlubokého nevděku. Nevděku
vůči lidem kolem nás, vůči světu, vůči
Bohu. „Všude jen nespokojenost, vzpou-
ra a skepse, jen po vděčnosti ani stopa.*

*Proto jsem chtěl svým dílem vzdát Bohu
chválu, jinak by totiž musely kameny vo-
lat.“*

*A o tom je i naše dnešní bohoslužba,
naše srdce nejsou z kamene, naše srdce
jsou živá, a my jsme Božími dětmi, kte-
ré se neodvracují od Tvůrce lhostejností
nebo nevděkem, ale touží k němu ještě
více přilnout, ještě více se s ním spojit a
sblížit poutem lásky a vděčnosti.*

*Nezapomeňte moji drazí, kteří žijete v
rodinách, že vaše rodiny jsou svatyněmi
života. Vaše rodinné stoly jsou jakým-
si oltářem, kde přijímáte od Boha dary
země, a rodinný stůl má být vždy spo-
jen s modlitbou před jídlem a po jídle.
Tam, kde se rodina nemodlí a neděkuje,
tam nemůže ani sama čekat, že se dočká
vděčnosti, třeba rodiče vděčnosti od dětí.
Zatímco tam, kde rodina dýchá spo-
lečnou modlitbou, před jídlem i po jídle,
tam to pouto vděčnosti vždycky bude.
Tam bude to pojítko mezi nebem a zemí
v každém věřícím srdci, které děkuje
Bohu za jeho dary. ■*

VINÍČKA

DĚTSKÉ ZRCADLENÍ

PULČINY 2008

Každoročně v době letních prázdnin vyrážíme na ministrantský výlet. Ten letošní jsme uskutečnili spolu s otcem Petrem do Pulčinských skal.

TOMÁŠ
KAŠPÁREK
JAN TRTEK

Na cestu jsme se vydali dobře naladěni, s představou super strávených dní a nocí. Hned na začátku našeho putování se vyskytl menší problém, a to že při hledání tábořiště jsme lehce zabloudili. Doufali jsme v pomoc otcovy GPSky, ale technika zklamala a my byli odkázáni sami na sebe a na své orientační schopnosti. Naše snaha nakonec slavila úspěch a ještě před setměním jsme do tábora dorazili.

Každý den jsme večereli v místní hospůdce, kde nemohla chybět naše oblíbená kofola, protože „když ji

miluješ, není co řešit.“ Nejen proto byla otcova nejoblíbenější věta „šest kofol a jedno pivo.“

Po noci strávené v divočině Pulčinských skal jsme vyrazili na pěší túru do sousední vesnice. Z důvodu udržování osobní hygieny a osvěžení těla i ducha jsme navštívili místní koupaliště, kde na nás čekalo ledové osvěžení. Jako první se „obětoval“ otec Petr, a pak do vody postupně skákali ostatní odvážlivci. Protože jsme byli unavení z úmorné cesty, tak nám ledová voda ani moc nevadila a pro samou radost jsme její teplotu ani moc nevnímali.

Tři dny utekly jako voda a ministrantský výlet pro nás končil. Při návratu domů jsme se všichni shodli, že byl super, neměl žádnou chybu a pro naše těla a duchovno byl velkým přínosem. ■

fota: P. Petr MARTINKA

Martin Bradáč a Jakub Výmola

TVÁŘEMI VINIČKY JSOU TENTOKRÁT

NOVÍ MINISTRANTI

Filip Barloň

Erik Hauerland

Roman Pagáč

RUDICE 2008

Jedny z posledních šťastných dnů prázdnin prožili naši nejmladší ministranti v Rudicích nedaleko Bojkovic. Bydleli jsme na místní faře, kde byla spousta místa pro naše kulturní i sportovní vyžití. Celkově jsme tam strávili tři dny a program by byl uspokojil i ty z nejnáročnějších.

JAN KAISLER

Rudice je obec, která se podobá Korytné, tedy je to obec velmi malá a málo známá. Avšak tamější lidé jsou velmi milí a laskaví. Zpráva o našem pobytu se velmi rychle rozšířila, a proto nám každý den někdo z místních přinesl nějakou buchtu, ovoce nebo jiné dobré věci. První den, po šťastném příjezdu na místo, jsme se ubytovali a vyrazili na procházku. Na konci vesnice jsme narazili na obrovský stoh, který byl složený z kulatých balíků sena. Toto místo se klukům okamžitě zalíbilo a bylo velmi obtížné je odtamtud dostat. Ten den byl v plánu ještě fotbal, a tak jsme se vydali k místnímu fotbalovému hřišti. Hráli jsme na celé jeho délce, i když nás bylo celkově dvanáct. Potom jsme přišli na faru a až do večera odpočívali.

Následující den, hned jak jsme vstali a posnídali, jsme se vydali přímo k oblíbenému stohu.

UVEDENÍ MINISTRANTŮ na dětské mši svaté v září 2008.

fota: archiv otce Petra, reportáž zpracoval Vlastimil ONDRA

Zahráli jsme si tam společně pár her a potom část starších odešla vařit oběd. Po výtečném jídle jsme šli spát. Večer nás přišel navštívit místní včelař, který měl na starosti úly ve farní zahradě. Ujišťoval nás, že naše obavy z žihadel jsou zbytečné. Zavedl nás k prvnímu úlu, ale včely neměly pochopení pro tolik ministrantů a zahnalý nás do fary. Někteří z nás jedno nebo i více žihadel dostali.

Předposlední den našeho výletu jsme si užili naplno. Dopoledne jsme byli pozváni na obecní úřad, kde nás přijal sám pan starosta a vyprávěl nám o historii vesnice, zejména o 2. světové válce a o americkém letounu, který se zřítil kousek za vesnicí. A aby nezůstalo jen u slov a malých pozorností, zavezl nás starosta autem na místo, kam letadlo dopadlo. Domluvil nám také pobyt v místní škole přebudované na odpočinkové centrum, kde jsme si zahráli stolní tenis, stolní fotbal a zacvičili na posilovacích strojích. Pak jsme šli na

mši, povečeřeli a večer bylo pro kluky připravené překvapení v podobě noční hry. Její délka byla asi půl kilometru a začala na faře, pokračovala přes hřbitov na konec vesnice a končila až na louce za vesnicí. Sami kluci říkali, že se nebáli, to spíš my starší jsme měli strach.

Celý výlet se malým klukům i nám starším velmi líbil a děkujeme za to především otci Petrovi a pohostinným obyvatelům Rudic. Už se těšíme na příští prázdninový výlet! ■

ROK SVATÉHO PAVLA od 28. června 2008 do 29. června 2009

KUKÁTKO DO NÁBOŽENSTVÍ

DĚTSKÉ MŠE SE SV. PAVLEM

RENATA CHARVÁTOVÁ

„Po stopách svatého Pavla

*se vydáme na letošních dětských mších svatých,“ pro-
nesl na první dětské otec Petr. Bližší seznámení s posta-
vou velkého misionáře svatého Pavla nám hezky zapa-
dá do jubilejního roku, který vyhlásil papež Benedikt
XVI. u příležitosti dvou tisíc let od jeho narození, které
historikové kladou mezi léta 7 až 10 po Kristu.*

Při pátečních mších svatých budeme kráčet cestami svatého Pavla, abychom tak poznali zajímavý příběh člověka, jenž byl od základu proměněn při poznání Krista. Pavlovy kroky budeme zaznamenávat do mapy, kterou děti obdržely a jejíž část zde také otiskujeme. ■

Ráno po svatbě v Káni Galilejské... Hosté se pomalu probouzejí, většina z nich se drží za hlavu a sténá. Jeden zvláště unavený muž prosí: „Já mám takovou žízeň! Skočte někdo pro vodu...“ Ježíš se zvedne, že tedy půjde, když vtom všichni svorně vykřiknou: „NE! Ty už ne...“

„Pane faráři, zhřešil jsem. Přes válku jsem scho-
vával na půdě jednoho Žida.“ „Ale
synu, to není hřích, pomoci člověku,
ať už je jakékoliv víry.“ „Pane faráři, ale já
jsem od něho žádal za každý den 20 korun.“
„Nóó... to už tak pěkné nebylo, ale není to
velký hřích.“ „To se mi ulevilo, pane fa-
ráři. A neměl bych mu už říct, že
válka skončila?“

BIBLICKÉ ZÁBAVNÉ ODPOLEDNE NA FARNÍ ZAHRADĚ

RENATA CHARVÁTOVÁ

fota: Lukáš HROMČÍK

Je sobota 14. června 2008 a v tento den se farní zahrada proměnila ve starozákonní svět, aby tak připomněla celoroční *Poznávání postav Starého zákona* při dětských mších svatých. Jako tradičně si mohli účastníci zasoutěžit – utkat se s Goliášem, vyzkoušet si, jak bylo Jonášovi v břiše velryby, zahrát fotbal, opékat špekáčky, koupit si něco na Misijním jarmarku, prostě si užít sluníčkový den. Vyvrcholením bylo vyhodnocení dětských mších svatých.

Abyste celoroční snažení neskončilo tímto sobotním dnem, bylo by dobré, kdyby kartičky se sta-

rozákonními postavami nezůstaly jen tak pohozené v poličce, ale kdyby se jich v rodinách užívalo ke společné hře nad Bibli.

Zajímavou motivací k četbě Písma svatého je nedávno vyhlášená Biblická sms soutěž, kdy se každý měsíc soutěží o mobilní telefon a další zajímavé ceny. Zadání otázek najdete na internetových stránkách www.ado.cz/katechete, v časopise Nezbeda

nebo také na internetových stránkách naší farnosti. Neváhejte a zkuste si prověřit svoje biblické znalosti! ■

A PAK ŽE SE ZÁZRAKY NEDĚJÍ

Letní dny se Vinice Páně snažila zpestřit „Prázdninovou pokladovkou“. Jejím záměrem bylo nejenom rodinné výletování do blízkých míst, ale také nabídnutí okamžiku překvapení a nezapomenutelných zážitků. Nakolik se tento cíl naplnil, nevíme, ale věříme, že kdo se zúčastnil, byl alespoň trochu potěšen a možná se i jemu stal nějaký „zázrak“, stejně jako nám.

RENATA CHARVÁTOVÁ

Je neděle, dobrý oběd navodil příjemnou atmosféru, sluníčko svítí, ideální doba vyrazit na poklad – tentokrát půjdeme spolu s další rodinou hledat v lokalitě Šaranov. Cestou jsme potkali čtyři další skupinky, takže jsme si pomysleli, že je o pokladovku zájem. Během cesty jsme hráli hry, děcka podle plánu z Vinice Páně hlásila kudy tudy a pomalu jsme dorazili na místo. Nádherný pohled do kraje, modré nebe, zelená tráva,

vůně květin a také poklad! Spravedlivě jsme si rozdělili cukroví, nafukovací balonky, autíčko i kalendářiky a křabičku naplnili svým dárkem.

Děti byly spokojené a krásně unavené, protože celá „akcička“ trvala skoro čtyři hodiny. Náš starší syn si nesl celý šťastný pokladové autíč-

Chvilovi

Jaroňovi

ko, mladší se celou cestu taky nesl. Jen si tak přemýšlím, jestli byl spokojený také nosič tatínek... Možná si říkáte, že to jsou zcela normální věci a ne nějaký zázrak. Nebojte, nebudu vás dlouho napínat.

U pokladu jsme potkali manžele na kole, prohodili pár slov a v rámci možností jsme „pelášili“ směr dědina, protože na nás obloha deštivě koukala. U vepřína se už hoo-

Klusákoví

odně mračila a my vytahovali deštníky a pláštěnky. Přiznávám, že už jsme se tolik neusmívali, protože s malými dětmi v poli a s deštěm za zády není velká legrace. Tu v dálce vidíme, jak se směrem k nám řítí Mazda 5. Auto se nám

zdálo dost povědomé. Říkali jsme si, že jsme asi manžele navnadili, a tak zavezli kola domů a vzali děti na poklad. Jenže ono to bylo úplně jinak. „Nasedat, honem nebo pořádně promoknete,“ zaznělo z auta a už se otvíral kufr a my nesměle naskákali do vozu. Prostě v Nivnici žije pohádkový dědeček!!! Bylo to opravdu jako v pohádce. Ani ve snu by mě nenapadlo, že by o nás měl starost někdo cizí, že by se bál, aby malé děti nepromokly. Klučící v autě čučali a starší nezapomněl nadšeně dodat: „Tati, pěkné auto, že? Aj my si takové taky koupíme?“ „Noo, nikdy!“ s pousmáním odpověděl tatínek. Před domem jsme poděkovali, zamávali a podívali se, jak Mazda 5 s pohádkovým řidičem mizí v dálce.

...a zazvonil zvonec a pohádky je konec... No, řekněte sami. Není to nádhera, potkat v Nivnici pohádku?! ■ (Redakce děkuje rodinám za zaslání fotografií z pokladovky.)

MALÁ SCHOLA 2008

Letos jsme se rozhodli, že se zavedeme na letní tábor, kde si „odpočineme“, abychom od září mohli nastoupit v plné síle.

JAKUB SMÍTAL

Zvolili jsme vesnici Ruda nad Moravou, vzdálenou 9 km od Šumperku.

V sobotu 2.8.2008 jsme vyjeli vlakem z Uh. Brodu. Po příjezdu na faru do Rudy holky potěšil pohled na bazén, tenisový kurt, podium a spoustu dalších vymožeností.

Na děvčata čekal náročný program. Prvně musela zjistit mnoho informací o obci. Po večeri bylo vyhodnocení celoroční do-

cházky do scholy a poté se ocitla ve výcvikovém středisku FBI. Po následující tři dny je čekal náročný trénink jak ve fyzických dovednostech, tak i v manuální zručnosti. Na závěr výcviku jsme se vydali na rozhlednu v blízkosti Šumperku a poté pěšky zpět do Rudy asi 8 km. Po absolvování této trasy a náročného výcviku byly holky večer při ceremoniálu zaslouženě jmenovány na agentky FBI a rovnou jim byl přidělen případ uneseného dítěte. Na poslední chvíli se jim dítě podařilo zachránit, a tak mohla začít oslava. Holcám byly rozdány medaile podle toho, jak si ve svých týmech vedly, zazpívaly se hymny, otec „John“ Ston nám dal požehnaní, šlo se spát a tábor skončil. ■

Mše svatá u kaple Nejsvětější Trojice 18. května 2008.
foto: Vlastimil ONDRA

POSVĚCENÍ KAPLE NEJSVĚTEJŠÍ TROJICE 2. ČERVNA 1912

Dohady kolem data postavení kaple Nejsvětější Trojice končí. Oslavy se odkládají na rok 2012. Zde je důkaz v podobě zprávy ze Slováckých novin ze dne 8. června 1912.

STANISLAV LUKÁŠ

V neděli 2. června 1912 byla posvěcena nová kaple k počtě Nejsvětější Trojice. Postavena byla na místě kapličky, která prý tam stávala od nepaměti. Krásné slavnosti nepřálo zcela počasí, byl zvláště veliký vítr. Přesto však vše proběhlo dle programu. Světitelem byl arcikněz P. Augustin Jeřábek, děkan uherskobrodský a farář v Nezdenicích. Slavnostním kazatelem P. Oskar

Malý, katecheta z Uh. Brodu. Účastno bylo hodně kněží z okolních obcí, četní pozvaní hosté a zástupy věřícího lidu, nejen z Nivnice. Mimořádně ceněna přítomnost říšského a zemského poslance a předsedy Strany katolickónárodní – Dr. Mořice Hrubana, advokáta z Olomouce; v tomto čase i náměstka hejtmána Země Moravské. Popřední politik ještě odpoledne promluvil na mohutném shromáždění křesťanského lidu Uherskobrodského Slovácka, uskutečněného právě v Nivnici.

Novou kapli postavil stavitel Málek z Uh. Brodu, malby provedl kostelní malíř Doležal. Na stavbu přispěla hlavně obec, to z výtěžků honiteb, stejně i četní dobrodinci. Kaple Nejsvětější Trojice je postavena v románském slohu, stojíce na vrcholu pahorku Čupy, takže je ji vidět až z daleka. ■

ŽIVOT NÁŠ BUĎ JEDNA BOŽÍ CHVÁLA

Rozhlédneme-li se po Boží přírodě v kteroukoliv roční dobu, musí každý z nás uznat, že dílem Božích rukou a v Jeho rukou je nesmírná moc a krása.

LUDMILA KOHOUTKOVÁ st.

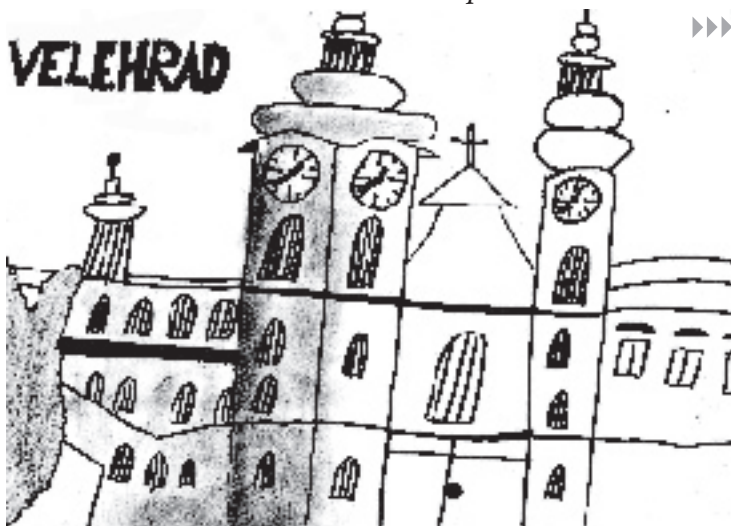
Zadíváme-li se za jasného rána na východ slunce, či večer na jeho západ, nebo v noci na oblohu posetou hvězdami, jistě to pohne naším srdcem, které je plné vyznání lásky všemohoucímu Bohu. Jen vzpomeňme, jak krásný den nám Pán dal při naší farní pouti 22. června u sv. Antoníčka. To naše vděčná srdce potichu zpívala: „Toto je den, který připravil Pán, jásejme a radujme se z něho.“

O týden později jsme byli přítomni na primici otce Romana Vlka v Prakšicích. Stačilo jen vnímat otevřenou duši a oči, jak přenádherne panoráma se odkrývalo za připraveným oltářem k první mši svaté primicianta. Ty překrásné lesy kolem a blankytně modrá obloha, po které ojedinele pluly bílé mraky jako labutě, nám připomínaly velké

Boží dílo a moc. Tolik krásy všude kolem nás! Jen se na ně podívejme a přiznejme si, že člověk je ten, pro kterého toto vše Pán stvořil. Vážme si toho a dívejme se v úžasu očima dítěte, které je upřímné a čisté.

„Ano, život náš buď jedna Boží chvála,“ tato slova byla i heslem otce arcibiskupa Antonína Cyrila Stojana, který odpočívá v hrobce boční kaple v bazilice Nanebevzetí Panny Marie na posvátném Velehradě. Přichází k němu každoročně mnoho poutníků a prosí o jeho přímlovu za náš národ, který on tolik miloval. A lid mu říkal „tatíček Stojan“. Tak jsme to slýchávali od svých rodičů, kteří pěšky i po těžké práci k němu putovali. Dodnes pokleká u jeho hrobu zbožný lid a modlí se za jeho blahořečení.

I ten, kdo už pro své stáří či nemoc

nakreslila: Lenka HUBAČOVÁ, 5.b

nemůže nikde putovat, s láskou vzpomíná na všechna dobrodiní, která mu byla dopřána. Víme, kolik utrpení a bolesti je v mnohých srdcích, kolik na každém oddělení a v pokojích nemocnic, kolik je jich v různých charitních domech. Kolik lidí by rádo děkovalo před svatostánky, ale už své nemoci a strádání obětují na lůžku a přináší vše s láskou. Proto vy-

užijme ten čas, který nám Pán dopřává zde na zemi.

Co se nám mnohdy v mládí zdálo nezbytné, s přibývajícímí léty člověk už od všeličeho upouští a zamýšlí se více nad sebou. A když je nám dopřáno vzbudit se do nového dne, ať je slunný nebo deštivý, je to velký Boží dar. ■

NÁVŠTĚVA Z VATIKÁNU

Otec Irudaya přijal pozvání Otce Petra a modlitební skupiny františkánů naší farnosti.

LUDMILA KOHOUTKOVÁ st.

Jeho rodištěm je Mettur Dam Salem blízko Madrasu v Indii. Pochází ze sedmi dětí. Otec Irudaya studoval v Římě, vyučoval tam na bohoslovecké fakultě. Nyní působí ve Vatikánu jako prezident františkánů.

Když byl v srpnu 2007 v Uh. Brodě, na jeho mši svaté bylo i několik Nivničanů. Oslovilo nás jeho laskavé přijetí, milý úsměv a také překrásná promluva. Přáli jsme si, aby někdy zavítal i do naší farnosti.

V pátek 15. srpna 2008 na svátek Na-

nebevzetí Panny Marie přišel toužebně očekávaný den, kdy otec Irudaya navštívil naši farnost. Společně s otcem Petrem navštívili Charitní dům sv. Andělů Strážných a náš kostel. V charitním domě nejprve zašli za nemocnými ležícími na lůžku a otec Irudaya jim požehnal. Pak s ostatními na společné besedě měl hodnotnou a krásnou promluvu se závěrečným požehnáním a písní „Pane, dej mi olej“. Jeho povzbuzení do dalších dnů života bylo s vděkem a

Nivnické poděkování. foto: Marta HALUZOVÁ

láskou přijato. Obyvatelé charitního domu byli návštěvou obou kněží nadšeni.

V neděli 17. srpna sloužil otec Irudaya s otcem Petrem ranní mši v českém i latin-ském jazyce. Byl nadšen výzdobou kostela i zpěvem scholy, sboru i všeho lidu. Všem farníkům a dárčům ze srdce poděkoval za velkou finanční pomoc pro potřebné v jiných zemích.

Od nás odlétal otec Irudaya do Vatikánu

a hned na další cestu do Afriky, aby tam i z našich darů poskytl pomoc nejpotřebnějším. Po návratu z této cesty nám vzkázal, jak velice si máme vážit všech Božích darů, které zde požíváme. Vždyť v Africe je tolik bídy a nemají tam ani dostatek dobré pitné vody!

Otec Irudaya všechny srdečně zdraví, děkuje, objímá a rád žehná. ■

MODLITBY MATEK

Vyplynuly z potřeby modlit se za své děti.

PAVLA STOJASPALOVÁ

Popud k této aktivitě dalo onemocnění dvou dětí v naší farnosti. Cítila jsem potřebu nějakým způsobem pomoci. Nejúčinnější, a v tomto případě i jediná pomoc, byla intenzivní modlitba, nejlépe ve společenství. Tak jak nás učí P. Ježíš: „Kde jsou shromáždění dva, nebo tři ve jménu mém, tam jsem uprostřed nich.“ A tak pomalu vznikl nápad společného modlení matek (babiček). A ještě jedna slova P. Ježíše na která myslím při našich modlitbách: „Proste, a bude vám dáno;...tlučte, a bude vám otevřeno...“, když si to přeložím do svého slovníku: „Neustále proste, buďte neodbytní a vytrvalí, až Pána Boha unavíte a on vás vyslyší.“

Pravidelně se scházíme od února každý druhý čtvrtek v měsíci po mši sv. na společném modlení za děti. Nic cennějšího jim nemůžeme dát. Zveme i další maminky. Půlhodina proseb a děkování jedenkrát měsíčně je minimum úsilí, abychom pomohly potřebným dětem. ■

Marie 1944. foto: archiv

ČTENÍ K VZPOMÍNÁNÍ

BLANKA
SMETANOVÁ

Sobota 14. června 2008

Biblické odpoledne

Na farní zahradě byla vyhodnocena celoroční soutěž: *Poznáváme postavy Starého zákona.*

Neděle 15. června 2008

Oslava svátku sv. Antonína

Otec arcibiskup Jan posvětil nový liturgický prostor. Ve své promluvě zdůraznil touhu dnešního křesťana po putování a vyzval k

zachování ducha tohoto poutního místa jako místa klidu, odpočinku a zdroje posily.

Celý areál byl zbudován v krátké době a pomoc nabídla i řada našich farníků. Muži z Nivnice odpracovali řadu brigádnických hodin. Paní Anna Bartková a členové Matice svatoantonínské pomohli zajistit putování sošky tohoto světce po našich domácnostech.

Neděle 22. června 2008

Pouť farnosti

V nedělním odpoledni sloužil otec Petr mši svatou za farníky. Následně jsme se společně pomodlili křížovou cestu. Hezké počasí vylákalo některé k cestě na kole, což byl jistě hezký zážitek.

Neděle 29. června 2008

Primiční mše svatá

V Praksicích sloužil svoji primiční mši svatou novokněz P. Roman Vlk. Této slavnosti se účastnila také řada farníků z Nivnice.

Misijní jarmark

Další aktivitou děvčat z Misijního klubka byl prodej vlastnoručně vyrobených výrobků. Po obou mších svatých tak děvčata svými výtvo-ry potěšila řadu farníků a společnými silami jsme na misie přispěli částkou 6.132,- Kč.

Čtvrtek 10. července 2008

Modlitba za děti

Novou tradici se snaží vytvořit maminky a babičky v naší farnosti. Každý druhý čtvrtek v měsíci večer po mši svaté se schází ke společné modlitbě za děti. Přijď také ty děkovat i prosit za ty nejmenší.

Kluci v akci - Rudice 2008.
foto: P. Petr MARTINKA

Malá schola na tradičním letním pobytu. foto: Naděžda ŠULOVÁ

Úterý 15. července 2008

Tvořeníčko na faře

Zatím nepravidelně se na faře schází děvčata, mladé maminky, ale i babičky a taky kluci, prostě každý, kdo rád využívá své šikovné ručičky. Každý má možnost poznat nějakou techniku a přímo na místě si vyrobit vlastní výtvar např. pletení z papíru, batikování v mikrovlnce.

Čtvrtek 18. 8. – 20. 7. 2008 Velehrad

Česko-slovenské setkání mládeže Actlv8 na Velehradě

Vytvořit duchovní spojení s mládeží na světovém setkání v Austrálii zatoužila skupina mladých lidí na setkání na Velehradě. Také děvčata ze Spolča prožila prázdninové dny naplněné připraveným programem.

Sobota 2. 8. – 9. 8. 2008

Prázdninový pobyt Malé scholy v Rudě na Moravě

Tradiční týdenní pobyt děvčata letos prožila jako „agenti FBI“. Prošla náročným výcvikem, řešila zajímavé případy a hlavně byla spolu v duchu přátelství.

Malá schola děkuje všem, kteří přispěli finanční hotovostí k zorganizování letního tábora. Jsou to: obecní úřad, farní úřad, fa Imtradex, Perfekta, Filtration Technology, Linea, Tekoo a dále pak dvojčata Mahdalovy, manželé Miškaříkovi, pí Hromčíková, pí Karlíková, pí Velecká, pí Mandincová, pan Hubač a další nejmenovaní dárce. Zároveň

děkujeme všem, kteří se jakkoli zapojili k realizaci tábora. Děkujeme také panu Ladislavu Langovi a Zbyškovi Smetanovi za dopravu věcí.

Úterý 5. 8. – 8. 8. 2008

Pulčiny 2008

Prázdninový pobyt větších ministrantů spolu s o. Petrem kluky zavedl do Pulčinských skal, kde prožili společně pár dní a obohatili se o společné zážitky.

Neděle 17. srpna 2008

Návštěva O. Irudaya Samy z Vatikánu

Na osobní pozvání paní Ludmily Kohoutkové a františkánů přijel do Nivnice kapucínský kněz Irudaya Samy OFMCap. z Indie, který působí ve Vatikánu jako prezident františkánů. Mše svatá byla sloužena v latinském

Markéta Fránková a kněz Irudaya Samy. foto: Marta HALUZOVÁ

jazyce a kázání překládala paní Markéta Fránková - Kozáková z angličtiny. Sbírka která byla předána otci Irudyaovi poslouží lidem v Africe.

Neděle 24. – 27. 8. 2008

Rudice 2008

Mladší ministranti, a také nováčci, kteří se chtějí stát ministranty, s otcem Petrem odjela na faru do Rudic, aby pronikli do tajů této „profese“.

Získali nejen nové informace o povinnostech pomocníků u oltáře, ale také při hrách a soutěžích prožili společně poslední prázdninové dny.

Čtvrtek 28. – 30. 8. 2008

Po stopách sv. Zdislavy

Autobus poutníků se vypravil do Křižanova, rodiště sv. Zdislavy, navštívili Kutnou Horu, Liberec, Jiřetín pod Jedlovou, Rumburk, německý Budyšín, Jablonné v Podještědí a zámek Lemberk.

Neděle 7. září 2008

Farní hody

Svátek patronů naší farnosti Svatých Andělů Strážných doprovázela celá řada společných akcí. Letos byl tradiční program rozšířen o Putovní misijní výstavu, kterou připravila v kinosále děvčata z Misijního klubu.

Neděle 14. září 2008

Pobožnost u kaple Povýšení sv. Kříže

Ke kapličky pod Královy se ve svátečním odpoledni vypravila řada farníků na tradiční pobožnost, kterou připravily rodiny Kapsova a Smetanova. Společně vzdali hold Kříži a modlitbou vyprosili požehnání pro celou farnost.

Sobota 27. září 2008

Pouť na Provodov

V pátek večer byla společnou adorací zahájena oslava svátku sv. Václava, kterou již tradičně farníci z Nivnice prožívají v náruči Panny Marie na Provodově. ■

Pobožnost u kaple Povýšení sv. Kříže 14. září 2008.

foto: Stanislav HALUZA

VINICE
PÁNE

VINICE PÁNE – občasník nivnické farnosti

Vydává Římskokatolická farnost Nivnice, Náměstí míru 178, 687 51 Nivnice
IČO 46256512, evid. číslo MK ČR E 13139

Řídí a za redakci odpovídá: P. Mgr. Petr Martinka, tel. 572 693 170

Sazba: Mgr. Vlastimil Ondra, Nivnice

Tisk: Tiskárna Soukeník, Nivnice, tel. 732 803 379

Pouze pro vnitřní potřebu farnosti. NEPRODEJNÉ